

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **NELA DRINKS s.r.o.**, se sídlem Úzká 127, Český Těšín – Dolní Žukov, zast. JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2013, čj. 21438-2/2013-900000-304.4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 5. 2015, čj. 22 Af 87/2013-33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] V posuzované věci jde o zabránění zboží podle § 22 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu a o změně zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 30. 11. 2013 (dále jen „zákon o povinném značení lihu“). Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí o zabránění zboží potvrzeno a odvolání proti němu směřující zamítnuto.

[2] Žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla Krajským soudem v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zamítnuta.

[3] Krajský soud shledal, že skutková stránka věci nebyla mezi stranami sporná (při kontrole zjištěny odlepené kontrolní pásky) a že se žalovaný s odvolacími námitkami, které byly totožné s námitkami žalobními, vypořádal konkrétně a správně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že se krajský soud nezabýval „*meritorně věcí, neboť dospěl k závěru, že námitky žalobce ohledně postupu správního orgánu jako prvního stupně, tak žalovaného jako odvolacího orgánu, nepřekročily meze stanovené správními předpisy, zejména meze správního uvážení, pokud se hodnocení důkazů provedených ve správním řízení týče*“.

[6] Stěžovatelka dále namítla, že nesouhlasí s právním závěrem krajského soudu ohledně posouzení povinnosti stěžovatelky vyplývající pro ni z ustanovení § 6 odst. 1 zákona o povinném značení lihu. Krajský soud se též nevypořádal s jejím žalobním argumentem, že ji „*nelze považovat za osobu ve smyslu § 19 odst. 1 písm. a)*“ zákona o povinném značení lihu. Podle stěžovatelky nebylo na jisto postaveno, odůvodněno a prokázáno, proč ji lze považovat za „*pachatele správního deliktu*“. Stěžovatelka označila postup žalovaného i krajského soudu za formalistický a paušalizující, neboť „*přes zjevné neprokázání spáchání jím správního deliktu, bylo bez dalšího rozhodnuto o zabrání věci*“ a navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že zabrané zboží bylo označeno v rozporu s právními normami. Setrval na svém právním názoru k aplikaci § 22 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu a uvedl, že pokud by již od počátku bylo vedeno správní řízení se stěžovatelkou, mohla jí být, v případě prokázání porušení zákona, uložena pokuta a mohlo být rozhodnuto o propadnutí věci.

[8] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů. Ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že byla-li kontrolní páska na spotřebitelském balení lihu umístěna v rozporu s § 6 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, jednalo se o neznačený lih ve smyslu § 2 písm. s) zákona o povinném značení lihu. Neoprávněné nakládání s takovým lihem bylo zakázáno a hrozila za něj sankce podle hlavy VI zákona o povinném značení lihu. Smyslem a zároveň i zákonnou podmínkou zabrání věci podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu bylo odebrat věc náležející pachateli správního deliktu, kterého nebylo možno za správní delikt stíhat.

[11] Skutečnost, že při kontrole nákladního automobilu MAN TGL12.240 4X2, registrační značky X, pracovníky kontrolní skupiny Celního ředitelství Olomouc bylo zajištěno zboží – alkohol, na němž umístěné kontrolní pásy nebyly dostatečně přilepeny, žádný z účastníků řízení nezpochybňoval. Pro posouzení oprávněnosti zabrání věci je rozhodné, zda lze spotřebitelská balení lihu s takto nedokonale přilepenými kontrolními páskami považovat za dostatečně označená ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o povinném značení lihu a zda lze stěžovatelku považovat za osobu, která se dopustila správního deliktu, avšak kterou není možno za tento správní delikt stíhat.

pokračování

[12] Podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 149/2006 Sb. provádějící zákon o povinném značení lihu musí mít lepidlo použité k nalepení kontrolní pásky na spotřebitelské balení lihu takové vlastnosti, aby nedošlo k odlepení kontrolní pásky bez jejího porušení, a to ani vlivem povětrnostních nebo jiných vnějších vlivů. Podle § 4 odst. 3 věty první téže vyhlášky musí být kontrolní páska na spotřebitelském balení lihu umístěna tak, aby nebylo možné bez jejího poškození spotřebitelské balení lihu otevřít nebo použít jeho obsah.

[13] V projednávané věci je z fotodokumentace, která je součástí správního spisu, zřejmé, že předmětná spotřebitelská balení lihu nebyla označena dostatečným způsobem. Okolnosti, které mohly vést k poškození, podle stěžovatelky původně perfektního označení, přitom nejsou relevantní a správní orgány ani soudy k nim nebyly povinny přihlížet. Odpovědnost za správní delikt podle hlavy VI zákona o povinném značení lihu je totiž založena na objektivním principu, což znamená, že osoba, která svým jednáním naplnila znaky správního deliktu, odpovídá za škodlivý následek bez ohledu na zavinění. Krajský soud proto správně uvedl, že stěžovatelka nesplnila povinnost podle § 6 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, pokud, jak sama uvedla, spoléhala na lepidlo, které nesplnilo její očekávání a tedy nezabezpečila, aby při otevření spotřebitelského balení lihu došlo k přetržení či poškození kontrolní pásky.

[14] Pro posouzení, zda stěžovatelce mohlo být zboží zabránno, je v prvé řadě rozhodné, zda lze stěžovatelku považovat za „*pachatele správního deliktu*“ ve smyslu § 19 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu. V případě kladného zjištění je následně podstatné, zda lze stěžovatelku za správní delikt stíhat. Námitku stěžovatelky tvrdící opak vypořádal krajský soud na straně třetí svého rozsudku a Nejvyšší správní soud s tímto vypořádáním z dále uvedených důvodů souhlasí.

[15] Pachatelem ve smyslu § 19 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu se rozumí právnická nebo podnikající fyzická osoba, která neoprávněně nakládá s neznačeným lihem. Stěžovatelka je právnickou osobou a nakládala s lihem, který nebyl, jak bylo vysvětleno výše, dostatečně označen a jednalo se tudíž o lih neznačený. Stěžovatelku za toto jednání již nelze, resp. v době rozhodování o zabránění věci nebylo možno, stíhat, neboť její odpovědnost za správní delikt zanikla uplynutím 2 let ode dne, kdy se celní úřad o jeho spáchání dozvěděl.

[16] Shodně s krajským soudem i Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutková zjištění učiněná ve správním řízení bez pochyb vedla k právnímu závěru, dle kterého bylo možno stěžovatelku považovat za pachatele správního deliktu dle zákona o povinném značení lihu. Fakt, že stěžovatelku nebylo možno pro uplynutí doby 2 let za spáchaný správní delikt stíhat, stěžovatelka nezpochybnila. Její výtky, že k marnému uplynutí této doby došlo nesprávným postupem správního orgánu, který sám způsobil to, že nevedl řízení o správním deliktu se stěžovatelkou, nýbrž prvotně přestupkové řízení s jejím zaměstnancem, může být sice oprávněná, pro posouzení věci je bezvýznamná. Uvedenou námitkou nelze zpochybnit, že se stěžovatelka neoprávněně nakládání s neznačeným lihem dopustila, ani to, že její stíhání za tímto jednáním spáchaný správní delikt bylo již vyloučeno. Vlastnictví stěžovatelky k zabranému zboží zpochybnováno nebylo. O zabránění věci proto bylo rozhodnuto v souladu se zákonem o povinném značení lihu.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu